

Vista exterior de l'hotel de Tantatouche.

Ramat de dromedaris a les "Gargantas del Todra".

un tren de mercaderies, vaig al menjador i ja tots van pel segon plat, ràpidament crido els meus companys i anem algo molestos a sopar. Hem sopat, com quasi sempre, sopa, verdura i un trosset de carn, jo m'he queixat al responsable de l'organització, la resposta més val no transcriure-la. Encara més mosquejat ens anem a dormir. Demà serà una etapa llarga, 112 km., i dura: 3 ports de muntanya.

Són les cinc del matí, amb lleganyes als ulls comencem a vestir-nos, baixem les maletes, les carreguem als cotxes i agafem la bicicleta. Hem quedat que per esmorzar ens aturarem una vegada recorreguts alguns kilòmetres, són les 6:30. Comencem a pedalejar per asfalt, fins a 5 kms. on seguim per pista, plena d'ondulacions i amb sorra. Hem pujat un port curt i comencem una baixada fàcil on em divertisc prou. Marcel s'ha adelantat i jo em quedo amb els altres. Comença el segon port i ens adelantem Joan Colom i jo. Finalment apleguem dalt del port i tornem a baixar fins el lloc de l'esmorzar, TIZI-N-TIKIT, bé esmorzar, dinar,...; mentre apleguen els ressagats, l'organització fa les fotos pertinents per a les revistes col·laboradores. Mengem ensalada i arròs, puaj!. Com han triat un lloc sense arbres, ni cap ombra, les cadenes de les bicicletes s'han ressecat i fan soroll com una carraca; arrenquem els últims, junt a Anne, la xica basca i un altre basc. Ens entra la "locura", serà de tant de sol?,

fiquem a cantar a ple pulmó. Suposo que els pocs habitants que devia haver per allí creurien que estavem tronats. Prompte callàrem, ja que començà a bufar un vent prou pudent i el terreny s'havia convertit pràcticament en una platja, per l'arena i no per l'aigua. Ens trobem a Mister punxades, Gustavo, i ve amb natros. Després de passar per un fum de pobles plens de xiquets, que a voltes ens xocaven la mà amb poca amabilitat i d'altres ens acaçaven a pedra, hem aplegat a una altra aturada, IKNIOUM, abans de pujar l'últim port, el més dur, TIZI-N-TAZAZERT. Ens fem unes Coca-Coles i marxem. Altre cop coronem un port, l'últim, on hi ha una vista impressionant, després de fer unes fotos comencem una llarga baixada pedregosa fins un lloc on dinar, més ensalada i sardines, jo passo, em menjo una barreta i a tirar. Durant la baixada Dani, el malagueny ha caigut, per sort no és greu. Finalment i un tant destrossats hem aplegat a Nkob, son les 19:30. Fem cua per dutxar-nos i descensem una estona.

Durant l'espera de les dutxes en Marcel, en JAM, Joan Colom i Carles tenien en ment pujar al dia següent el Tubcal, una muntanya de 4.000 mts., van intentar convèncer-me, però no ho van aconseguir. Mentre ells feien els últims preparaments per marxar, jo vaig anar a sopar amb Toño i els portuguesos al restaurant de l'hotel, ja que no volia altra vegada verdura. Eren les 00:00 i ens anavem a dormir.

Dia 20, em llevo a les 7:00 per acomiadar-me dels muntanyers; esmorzo amb ells i David al que havien convingut la nit abans, m'acomio fins l'endemà a Marrakech. A les 11:00, quan ja tots havien esmorzat agarrarem la bici per fer l'última etapa, que seria Nkob - Nkob. Molta gent ja no la va fer, perquè estaven prou cansats i es van dedicar a visitar el poble i gaudir de la piscina que hi havia a l'hotel. No he agarrat cap barreta energètica ja que crec que estarem poca estona rodant. Pugem per un camí molt empinat i tècnic, una vegada dalt, comença el clavari, les punxades. Crec que en este recorregut de sols 57 Kms. vam punxar totes les bicicletes, va haver gent que va punxar fins a tres cops. La tornada a Nkob la vam fer per carretera, feia molt de vent en contra i jo estava rebentat, ja que feia moltes hores que no havia menjat (pajaron de "pardill"). La feina va ser meua per arribar. Per fi he arribat, em banyo a la piscina i després a dinar, macarrons a pèl i ensalada; el menjar continua sent..... Fem un poc de "siesta" i després de xarratola pel pati de l'hotel on estan les nostres tendes de berebers on dormíem. A les 10:00 de la nit sopem, per fi algo mitjanament bo, sopa i de SEGON pollastre rostit i patates fregides, no va quedar quasi que ni els ossos del pollastre. Acte seguit estava anunciada una festa de fi de Raid, però.... L'únic extraordinari va ser la gran actuació d'Àngel, un navarrès

Esperant que donen la sortida per l'etapa més llarga del Raid.

Les companyes dels càmeres que ens filmaen.